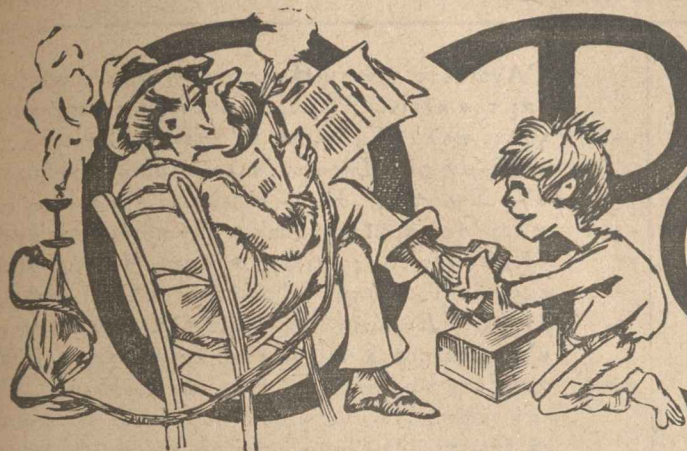

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ὀκτώ,
τὸ Ταμεῖο μας κλεισμένο καὶ τὸ χέρι ἀνοικτό.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ ἴσας Ἐπαρχίας — καὶ ἴσος Ἐξωτερικόν,
ἐπεὶ δὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴσος χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές' ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Μηνὸς Μαρτίου δεκαεννέα
καὶ δὲν εἰξεύρω καθόλου νέα.

Ἐννιὰ πούντος κι' ἐννενηντα καὶ ἀκόμη ἑκατό,
καὶ τοὺς κλέπτας τοῦ Μουσείου μὲ τὸν Μάχνησον ζητῶ.

Τοῦ Φασουλῆ εὐχὴ θερμὴ
τῷ τῆς κλοπῆς θεῷ Ἑρμῇ.

Ὡ σὺ Ἑρμῇ, μεγάλε προστάτα τῆς κλοπῆς,
θερμῶς παρακαλῶ σε καὶ εἰς ἐμὲ νὰ ᾤῃς
τί διάβολο νὰ κάμω κι' ἐγὼ γιὰ τὸν παρᾶ
καὶ πῶς νὰ καταφέρω νὰ κλέψω μιὰ φορά,
γιατὶ σουφρόνουν ὅλοι σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
κι' ἐγὼ νὰ κλέψω κατὶ ἀκόμη δὲν ἔμπορῶ.

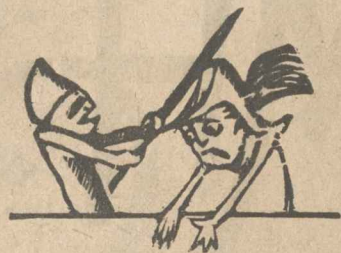
Σὺ δ' Ἑρμῆς ὁ μέγας, ὁ προσφιλὴς υἱὸς
τῆς Μαίας τῆς μεγάλης καὶ τοῦ λαμπροῦ Διός,
βοήθησε κι' ἐμένα τὸν πρῶτο μπουνταλᾶ
καὶ δῶσε μου ποδάρια καὶ χέρια μακρουλὰ
νὰ κλέπτω ἀουστόλως τὸ κάθε ἱερὸν
κι' εἰς τὸ κρυπτόν συγχρόνως καὶ εἰς τὸ φανερόν.

Ἀπόβαλε, μεγάλε προστάτα τῆς κλοπῆς,
ἀπὸ τὸ πρόσωπόν μου πᾶν χρῶμα ἐντροπῆς,
σὺ κάμε με μεσίτην καὶ κλέπτην κὼμ ἰλ φό
καὶ μὲ ἀρχαιοφίλους νὰ συναναστραφῶ,
ἅς λάβῃ δὲ μεγάλην τὸ πνεῦμα μου τροπὴν
πρὸς ἑμμεσον ἔσθ' ὅτε καὶ ἄμεσον κλοπὴν.

Βοήθει μὴν τινάξω ἵστην ἔρημον τὰ κῶλα,
ἐσὺ δδήγησέ με εἰς τὰ Ταμεῖα ὅλα,
σὺ βάλε μου τὰ χέρια ἵστην τσέπη τοῦ πλησίον,
σὺ ἀνοιξέ μου τώρα κάθε κλειστὸν Μουσεῖον,
καὶ ἅς φανῶ ἐξαίφνης ἀνάμεσα τοῦ πλήθους
μὲ κούκλαις τῆς Τανάγρας καὶ δακτυλιολίθους.

Ὡ σὺ, ὅπου ἔμπρός σου προστρέχει ὁ καθείς,
ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς πρὸ πάντων ἴσος κλέπτειν βοηθεῖς,
θεὲ τοῦ ἐμπορίου, Ἑρμῇ ψυχοπομπέ,
βοήθησε ὀλίγον κι' ἐμένα τὸν μπεμπέ,
τὸν ἄπειρον ἱππότην, τὸν ἔμπειρον μωρόν,
εἰς τοῦτον τῆς ἀμάκας τὸν κρίσιμον καιρὸν.

Ἄς βάλω ἄγαλμά σου κανένα εἰς τὰ βρόχια
γιὰ νὰ φωνάξω «ἔξω ἢ προστυχία κι' ἢ φτώχεια»
Βοήθησε νὰ γίνω μιὰ μέρα πσελεπῆς
μὲ δακτυλιολίθους καὶ μπόλινο παρᾶ,
καὶ τόσον νὰ σπουδάσω καλὰ τὰ τῆς κλοπῆς,
ὅπου καὶ σὲ τὸν ἴδιο νὰ κλέψω μιὰ φορά.

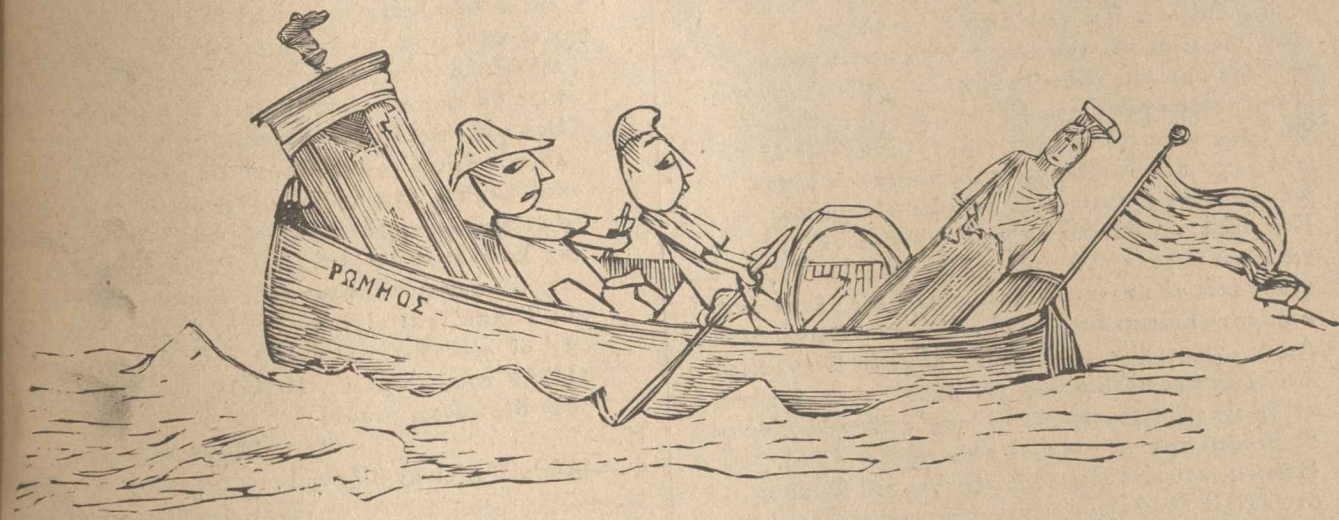
Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.— Τρέχουν σπουδαῖα πράγματα . . .
Π.— Ποιὰ εἶναι τὰ σπουδαῖα ;
Φ.— Ἐσὺ ποτὲ γιὰ τίποτα δὲν ἔχεις μιὰ ἰδέα.
Ἐπῆγα εἰς τὸν Σύλλογο . . .
Π.— Τί λές, βρέ καλπουζάνο ;
Φ.— Ἐπῆγα εἰς τὸν Σύλλογον μ' εὐλάβειαν καὶ τρόμον,
βαστάζων ἕνα δίκαννο τοῦ κυνηγιοῦ ὅστις ὤμον,
μὰ μόλις εἰς τὴν πόρτα του κατεσπυμένως φθάνω
βλέπω κλειστὰ παράθυρα καὶ σκοτεινὰ ἐπάνω.
Κτυπῶ τὴν πόρτα, Περικλῆ, μὲ τρίχας ὀρθωμένας,
ἀλλ' ὅμως εἰς τὸ κτύπημα δὲν ἀπαντᾷ κανένας.
Κτυπῶ καὶ πάλιν... τίποτε... σιγὴ καὶ νηνεμία,
κι' οὐδὲ φωνὴ ἀκούεται κι' ἀπάντησις καμμία.
Ἐν τούτοις ὅμως, Περικλῆ, ἐκτύπησα καὶ τρίτον,
καὶ τότε πᾶς ἐξέρχεται φωνὴ ἐκ τῶν ἀδύτων.
«Ποῖός εἶσαι σὺ ὅπου κτυπᾷς ;» μοῦ λέγει μετὰ τό-

[νου...
ἀντιπολιτευόμενος Πρωθυπουργοῦ καὶ θρόνου,
ἀντιπολιτευόμενος ἐκ τῶν λυσσασδεστέρων,
ἐν δίκαννον τοῦ κυνηγιοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρων
καὶ δύο ἐγχειρίδια καὶ ξίφος ὑπὸ μάλῃς
καὶ πρόθυμος νὰ ἐκτεθῇ ὅστις κίνδυνον τῆς πόλης.»
«Βρέ πήγαινε εἰς τὸ καλὸ καὶ ἄλλη ὥρα ἔλα,
ἀλλέως εἰς τὴν ράχη σου θὰ πέσῃ μανιβάλα.»
«Μωρὲ ἀμὰν γιὰ τὸ Θεό!... ἀμὰν κι' ἀμὰν δὲν ἔχει,
ἐδῶ ἡ σφαῖρ' ἀντιλαλεῖ, ἐδῶ τὸ αἷμα τρέχει.»
«Ἀλλὰ κι' ἐγὼ εἰμ' ἐτοιμος μὲ σᾶς νὰ τὸ βροντήξω
καὶ τῶν ἄγριων δεσποτῶν τὸ αἷμα νὰ ρουφήξω,
κι' ὅλα στραβὰ κι' ἀνάποδα καὶ σκουῶρα νὰ τὰ βλέπω
κι' ἐγὼ πρὸς ἐπικινδύναν τοὺς πάντας νὰ προτρέπω,
καὶ νὰ φοιτῶ ὅστις Σύλλογον καὶ νὰ σᾶς βγάλω λόγο
καὶ ἀποφόριξ νὰ φορῶ καὶ λάχανα νὰ τρώγω.»
«Βρέ πήγαινε εἰς τὸ καλὸ διότι δὲν σ' ἀνοίγω.»
«Μὴ μ' ἀναγκάσῃς ἀπρακτος, ἀγαπητέ, νὰ φύγω.
Θὰ σᾶς ἐκθέσω πάμπολλα καὶ σοβαρὰ συμβάντα.»
«Ἀπαγορεύουν αὐστηρῶς τὴν εἴσοδον πρὸς πάντα,
κι' οὐδεὶς δὲν γίνεται δεκτὸς ἐκτὸς τῶν συμμετόχων.»
«Θὰ μ' ἀναγκάσῃς ν' ἀνεβῶ ἀπὸ τὸν καπνοδόχον.»
«Γιὰ τὸ ληστέψῃς, παλάνθρωπε, καὶ βλέπεις τί θὰ πάθῃς...
μὰ τῶν προγόνων τὰς σκιὰς διὰ παντὸς ἐχάθῃς.»
«Ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἐπιθυμῶ συμμετοχὸς νὰ γίνω
καὶ ὅ,τι μοῦ ζητήσετε προθύμως σᾶς τὸ δίνω.»
«Εὐχαριστοῦμε, πήγαινε ἄλλοι νὰ βοηθήσῃς.»
«Τότε εἰπέ, παρακαλῶ, τοῦ πρώτου ἐν τοῖς ἴσοις
εἰς τὸ μπαλκόνι νὰ ἐβγῇ νὰ τοῦ εἰπῶ δηρὸν λέξεις...»
«Βρέ ξεκουμπίσου, εἰδεμὴ κακὰ θὰ τὰ ξεμπλέξῃς.»

«Ἀνοίξετε γιὰ τὸ Θεὸ τοὺς ῥήτορας, ὅσοι
καὶ τὸν κλεινὸν Πρωθυπουργὸν πατόκορον...
γιὰτὶ πολὺ μ' ἀδίκησε κι' ἐμένα ὁ Τριούπη.
«Βρέ μὴ φωνάζῃς καὶ μιλεῖς ὁ δικηγόρος σου.
«Ὁ Στούπη... ὦ! πῶς ἤθελα νὰ τὸν ἀκούσω.
«Ὡς ὅτ' ὁ πρῶτ' νὰ κάθεται τὴν πόρτα δὲν εἶναι.
«Καὶ περὶ τίνος ὁμιλεῖς;» «περὶ Μουσείου λέω
καὶ τὸν Τριούπη δι' αὐτὸ κτυπᾷ καὶ κατὰ
μὰ κι' ὁ Εὐρώτας ὁμιλεῖ μὲ ὅλα τὰ καλὰ τοῦ
«Ἀνοίξε πόρτα τοῦ ληστοῦ καὶ πόρτα τοῦ
ἀνοίξετε νὰ μνηθῶ κι' ἐγὼ τῶν μυστηρίων
καὶ νέων λόγων νὰ γευθῶ σοφῶν καὶ σωτηρίων
νὰ ἴδω τοῦ Συλλόγου σᾶς τὰ ἔσω καὶ τὰ ἔξω
τὴν ὄψιν σας, τὴν στάσιν σας, τὸ ὕψος σας, τὴν
καὶ ἄγριος ὡς θαλάσσης τρικυμιώδους πόντου
ἀέρος λόγια νὰ εἰπῶ καὶ τῆς σχοιῆς τοῦ βροντοῦ
μετὰ τοῦ Στούπη νὰ εἰπῶ πολλὰ περὶ Μουσείου
νὰ ἴδω τοὺς κόνσπιρατέρς κι' ἐγὼ ἐκ τοῦ πληρώματος
ν' ἀκούσω ρωθωνίζοντα καὶ τὸν Δημητράκη,
γιὰτ' εἶναι κοῖμα νὰ μιλῶ μονάχος ὅτ' οὐκ
Παρακαλῶ, Ἀρμόδιοι, δεχθῆτέ με ἀπάνω,
ἀλλοιῶς σᾶς λέγω Σύλλογον δικό μου πῶς θὰ
καὶ ἂν κανένας ἀπὸ σᾶς ἐλθῇ καὶ εἰς ἐμένα
θὰ ἔρῃ τὴν πόρτα σφαλιστὴ καὶ τὰ κλειδὰ παρὰ
κι' αὐτὸν τὸν πρωτοκαθεδρὸν θὰ τὸν σφαλίσω ἐν
«Μὰ σὺ δὲν ὑποφέρεσαι καὶ πρέπει νὰ σῆς βρῇ
Ταῦτα εἰπὼν ὁ μετ' ἐμοῦ συνομιλῶν κατέβη,
ἀλλὰ ἐγὼ ἐνόησα πῶς δὲν μοῦ χωρατεύει,
καὶ μόλις οὗτος, Περικλῆ, τὴν πόρτα μοῦ ἀνοίγει
τὸ ἔβαλα ὅτ' αὐτὴ τέσσερα καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ.
Ἐν τούτοις ὅμως ἔφθασα κατὰ τοῦ Μωραίτη,
κι' ἐνῶ μὲ μαῦρα σχέδια ἐπήγαινα ὅτ' οὐκ
δὲν ξέρω πῶς ἐγύρισα ὅστις Σύλλογον ὅπως
καὶ πάλιν ἀπετόλμησα τὴν πόρτα νὰ κτυπήσω.
«Τίς ὁ κτυπῶν ;» μοῦ ἀπαντοῦν... τοὺς λέγω...»

ἀπὸ Κικκύνῃς Φειδωνος καὶ σκοτεινὸς ὡς ἄστος.
Ἀπὸ τοὺς τάφους ἔρχομαι μ' αἰματωμένῃ χειρὶ
νὰ ἴδω τοὺς κόνσπιρατέρς, νὰ ἴδω τοὺς σωτήρας.
«Βρέ ἄντε ξεφορτώσου μας, μοῦ λένε, κακομνηστὴς
κι' ἀκούω δύο πιστολιὰς ἀπὸνα παραθύρου,
καὶ τότε φύγω, Περικλῆ, μὲ ὅλα τὰ σωτὰ μου
καὶ τὸν Λεβιδὴν ἐβλέπα ὅπως κι' ἐμπροσθέν μου
κι' ἕνας μακρὺς ἐξώρμησε ἀπάνω μου ὡς ἦναι
κι' ἐκ νέου μὲ χειροτονεῖ ἱππότην τοῦ Σωτήρος.
Τοιαῦτα οὖν συνέβησαν μ' ἐμὲ τὸν Στρεψιδάτην,
ἀλλ' ὅμως εἰς τὸν Πειραιᾶ νὰ κατεβῇς τὸ βράδυ
διότι σὲ χρειάζομαι γιὰ μιὰ δουλειὰ μεγάλη...
Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές, βρέ Φασουλῆ, τί νὰ συμβαίνει;
Φ.— Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, μὴ θέλῃς ἀπαντήσει;
τρέχουν σπουδαῖα πράγματα ποὺ εἶναι νὰ σωθῇ
ἵνα τὰς δώδεκα ὅστις καφενὲ νὰ εἰσὶν τοῦ Τσελέτη
καὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ φύγωμε νὰ πάμε ὅπου πρέπει.
Π.— Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, Φασουλῆ, μὲ κάνεις νὰ σωθῇ
καὶ δὲν εἰδεύω τί νὰ πῶ καὶ τί νὰ σ' ἀπαντήσω.
Ὅσοι λοιπὸν μπαγλαρώμα νὰ βάλῃς καὶ ὅστις
κι' ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα θὰ εἶμαι ὅπου Τσελέτης.

Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μ' ἀγάλματα μεγάλα
σὲ μιὰ βάρκα ξεκινοῦν γιὰ τὴν Λειψοκουτάλα.

- Φ.— Τί θαλάσσης, βρέ Περικλῆ, τί θαυμαστὴ γαλήνη!
τί γαλᾶνος ὁ οὐρανός! τί ἀργυρὰ σελήνη!
Π.— Ποῦ μὲ πηγαίνεις, μασκαράς;
Φ.— Καθόλου μὴ σὲ μέλη,
τράβα μονάχα τὸ κουπί μὲ δύναμι, τειμπέλη.
Π.— Μὰ ποῦ μὲ πᾶς, βρέ Φασουλῆ, ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης
τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτός;
Φ.— Παρακαλῶ νὰ σκάσῃς.
Π.— Μὴ θέλῃς ληστοπειρατῆς, βρέ Φασουλῆ, νὰ γίνῃς;
Φ.— Παρακαλῶ ὅστις θέσιν σου ἀκίνητος νὰ μείνῃς.
Π.— Ἀπάντησέ μου, Φασουλῆ, ἀλλέως θὰ σὲ πνίξω.
Φ.— Σκοπὸ δὲν ἔχω, Περικλῆ, κουθέντα νὰ σ' ἀνοίξω,
μὴ μὰς ἀκούσῃ ἔξαφνα τὸ κοιμισμένον κύμα
καὶ τότε γίν' ἡ θαλάσσης πλατὺ τῶν δύο μνημάτων.
Π.— Μὰ τὸ σταυρό, βρέ Φασουλῆ, δὲν σὲ καταλαμβάνω.
Φ.— Κιὰρὸ δὲν ἔχω, μπουνταλᾶ, μαζί σου νὰ τὸν χάνω.
Π.— Ὡ! σ' ἐξορκίζω, ἀδελφέ, εἰς ὅ,τι ἀγαπᾷς
νὰ μοῦ εἰπῇς ποῦ μ' ὀδηγεῖς, ποῦ διὰ βόλο μὲ πᾶς,
διότι ῥῆγος χύνεται εἰς ὅλα μου τὰ μέλη
καὶ τρέμω σὰν σκυλόψαρο . . .
Φ.— Σοῦ εἶπα μὴ σὲ μέλη,
κι' ὅταν μαζὶ μου ἔρχεσαι καθόλου μὴ φοβῆσαι

καὶ πάντοτε σὲ βεβαιῶ πῶς ἀσφαλῆς θὰ εἶσαι.
Π.— Ὡ! πῶς φοβοῦμαι, Φασουλῆ!
Φ.— Μὴν τρέμῃς, βρέ, καθόλου,
κι' οἱ ἀνέμοι μὲς ὅτ' ἄσκι κοιμούνται τοῦ Αἰόλου.
«Ὅπ! ἔγω μὲλα, Περικλῆ, καὶ μιὰ ἔγχαλῶσσα,
καὶ κύτταξε τὴν βάρκα μου νὰ δῇς, τί ἔχω μέσα.
Π.— Τί βλέπω; . . . εἶναι ἀληθὲς ἡ ὄνειρον ἀπάτης; . . .
τοῦ Διογένους ὁ φανὸς καὶ μιὰ Κρυθαῖα
καὶ εἰς δακτυλιόλιθος καθὼς τὸν τοῦ Ζωγράφου
καὶ ὡς τὸν ἄλλον τοῦ Μπουρνιᾶ τοῦ Συμβολαιογράφου.
Φ.— Καὶ τώρα ἐκατάλαβες, βρέ μπουνταλᾶ, τί τρέχει
κι' ἀγάλματα πῶς ἄρχισε ὁ οὐρανὸς νὰ βρέχῃ;
Π.— ῤῆγος ψυχρὸν αἰσθάνομαι εἰς ὅλον μου τὸ σώμα . . .
καὶ σὺ ἀρχαϊκάπλητος, βρέ Φασουλῆ, ἀκούμα;
Φ.— Καὶ τὰ γὰρ, βρέ Περικλῆ, γιὰ τοῦτο δὲν σ' ἀρέσω;
ὅτ' οὐκ ἐπὶ τὴν ἐπιδοθῆναι καθόσον εἰμπορέσω.
Ἐπῆγα ὅστις ἀνασκαφὰς πρὸς κεκλητῶν ἄγρων,
ὅστις Ὀλυμπίαν ἔτρεξα καθὼς καὶ ὅστις Ταναῶραν,
μὴν εὖρω τίποτα κι' ἐγὼ ἀρχαῖον νὰ σουφρώσω
καὶ εἰς τὸ λούσο ἔπειτα μαζί σου νὰ τὸ στρώσω,
ἀλλὰ οἱ ἀρχαῖοι φίλοι τὰ εἶχαν ὅλα πάρη,
τοῦ Διογένους μοναχὰ μ' ἀφήκεν τὸ φανάρι.

Ἀφοῦ δὲν ἦρα τὸ λοιπὸν πλαγγόνας καὶ ληκύθους,
ἢ κεφαλὴν ἀγάλματος ἢ δακτυλιολίθους,
ἐσκέφθην ὅσῃν Ἀκρόπολιν τὴν νύκτα νὰ ὑπάγω
καὶ μίαν Καρυάτιδα μὲ τρόπον ν' ἀπαγάγω.
Εἰς τοῦτο μ' ἐβοήθησαν κλητῆρες καὶ ἀστυνόμοι
καὶ ὑπουργοὶ καὶ βουλευταὶ καὶ δικασταὶ ἀκόμη,
καὶ τότε, δίχως μυρωδιὰ κανέναν νὰ μὲ πάρῃ,
τοῦ Διογέנוῦς, Περικλῆ, ἐπῆρα τὸ φανάρι,
καθόσον εἶναι περιττὸν εἰς τὸν παρόντα χρόνον,
ποῦ δὲν εἰρίσκεις ἄνθρωπον, ἀλλὰ γαιδάρους μόνον.
Τοιαῦτα ἐν ἀγνοίᾳ σου κατώρθωσα, κασσίδη,
ἂν ὅμως τώρα ἐρωτᾷς καὶ γὰρ τὸ δακτυλίδι,
σοῦ λέγω πῶς δὲν ἔκαμα πολὺ μέγαλον κόπον
καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν τὸ ἔκλεψα μὲ τρόπον.
Καὶ τώρα τὸν δακτύλιον μαζί μὲ ὅλα τᾶλλα
τὰ ἐβαρκαίρισα κρυφὰ γὰρ τὴν Λειψοκουτάλα,
γιατὶ ἐκεῖ μὲ καρτεροῦν τρεῖς Ἀγγλοὶ νὰ τὰ πάρουν
καὶ ὅσῃν Εὐρώπῃ τὴν σοφὴν μ' αὐτὰ νὰ φιγουράρουν.
Λοιπὸν γὰρ τράβα τὸ κουπὶ νὰ φθάσωμεν ἐγκαίρως
καὶ τώρα τῆς κουβένταις σου παραίτα κατὰ μέρος,
καὶ ἂν εἰς συμφέρουσαν τιμὴν ὅσους Ἀγγλοὺς τὰ φορ-
σέ βεβαιῶ πῶς τὰ μισὰ σὲ σένα θὰ τὰ δώσω. [τῷ σω
Βλέπεις, καὶ μὲνε Περικλῆ, εἰς ὅ,τι καὶ ἂν κάμω
ὅτι καὶ σὲ δὲν λησμονῶ γενναίως νὰ συνδράμω
καὶ ἐργάζομαι πρὸς χάριν σου ὡς ἄλλος ἀδελφός σου..
Π.—Ὡ ἀργυρᾷ πανσέληνος, μετρίασε τὸ φῶς σου,
καὶ μὴ κυττάζης παντελῶς τοὺς ἀρχαιοκαπήλους,
ποῦ ρίπτομεν τὰ ὅσια καὶ ἱερὰ ὅσους σκύλους.
Φ.—Τὶ τσαμπουνᾷς βρὲ τραγικέ, καὶ βλέπεις τὰ ἐπάνω;
Π.—Μὲ σένα, πρωτοκλέφταρε, σαστίζω καὶ τὰ χάνω.
Φ.—Ἄν κλέπτῃν μὲ ἀποκαλῇς, πολλὴν τιμὴν μοῦ κάνεις
χωρὶς ἐσύ, βρὲ τενεκέ, νὰ τὸ καταλαμβάνῃς.
Διότι ὅσῃν βασιλείῃν αὐτὸ τῆς Ρωμῆοσύνης
τὸ κλέπτειν εἶναι σύμβολον λαμπρὸν τῆς ἱπποσύνης
καὶ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς καὶ τῶν ὠραίων τρόπων
καὶ ἁλάνθαστον τεκμήριον τῶν εὐφυῶν ἀνθρώπων.
Τὸ κλέπτειν, ἀφιλότιμε, καλὴν ἐμφαίνει φύσιν
καὶ πνεύματος διαύγειαν καὶ ἐνέργειαν καὶ κρίσιν
καὶ σύνεσιν καὶ φρόνησιν καὶ ἀληθῆ σοφίαν
καὶ σώματος καὶ πνεύματος μεγάλην εὐστροφίαν,
καὶ οὔτε εἶναι ἴδιον τὸ κλέπτειν τοῦ τυχόντος,
ἀλλ' εἶναι ἴδιον ἀνδρός πολλὰ σοφὰ μαθόντος.
Μὲ τοῦτο τώρα κτίζονται θεόρατα παλάτια,
καὶ ἐγὼ δὲν ἔπῃρα τὸ σταυρὸν μονάχα γὰρ τὰ μάτια,
ἀλλὰ τὸν ἔπῃρα, Περικλῆ, γὰρ νὰ σου φράξω κατὰ
καθὼς καὶ ἄλλοι εὐγενεῖς καὶ τόσοι ντιλικάτοι.
Διὸ καὶ πάλιν εὐλαβῶς ὀρκίζομαι ἐδῶ πέρα
εἰς τῶν ψαριῶν καὶ τῶν στρεϊδιῶν τὴν ἀστατον μητέρα,
ὅσῃν ἀργυρᾷ πανσέληνον, ποῦ ἄνωθεν μᾶς βλέπει,
ποῦ πάντ' ἀρχαιοκάπηλον καὶ λωποδύτην σκέπει,
καὶ εἰς ὅ,τι ἔχω τίμιον πῶς ὅσῃν ἐξῆς θὰ κλέβω
καὶ ὅ,τι βρῶ θὰ τὸ πουλῶ καὶ θὰ τὸ ξεπαστρέω,

καὶ ὑπόσχομαι, βρὲ Περικλῆ, ὅσῃν μέλλω
πῶς οἱ μεταγενέστεροι δὲν θάχουν Παρθε-
Π.—Ὡ ἀδελφέ μου Φασουλῆ, πῶς τόσο δια-
καὶ τώρα κλέφτης ἐγίνες καὶ πρῶτος κατε-
Φ.—Κάθου ἐσύ καὶ σφύριζε τὰ ἱδία καὶ τὰ ἴδια
καὶ δεῖχνε περιφρόνησιν πρὸς ὅλα τὰ στοί-
καὶ νύκτα ἔμερα χάζευσέ με σταυρωμένα χέ-
καὶ κάνε μου τὸν τίμιον καὶ κύτταζε τὰ στοί-
καὶ ὅρκο σου κάνω ὅσῃν σταυρὸ καὶ ὅσῃν παρθε-
πῶς θὰ φοφῆσῃς σὰν σκυλὶ καταμεσῆς τοῦ δ-
Βρὲ γὰρ νὰ ζήσης, μασκάρ, χρειάζετ' ἐργασ-
λοιπὸν ρεμουῖλα καὶ κλεψιὰ εἰς ὅλα τὰ Μου-
καὶ κλέπτε ὅσα καὶ ἂν εὐρῇς, οἰκεία τε καὶ ἴ-
πάν ἔμψυχον, πάν ἄψυχον, τοὺς γείτονας, ἐ-
καὶ ἄς κλέπτωμεν, βρὲ Περικλῆ, νυχθημερόν ἅλ-
οἱ μὲν ἀρχαιοκάπηλοι τοὺς ἀρχαιοκαπήλους,
οἱ Τραπεζίται οἱ τρανοὶ τοὺς ἄλλους λωπο-
καὶ οἱ λωποδύται οἱ μικροὶ τοὺς ἄλλους λωπο-
Πλὴν πρὸς τὸ μέρος, Περικλῆ, θάρσῃς ὅσῃν
δὲν διακρίνεις τίποτε;

Π.—Τρεῖς Ἀγγλοὺς διακρίνω.
Φ.—Αὐτοὶ θὰ εἶναι βέβαια!...

Π.—Ναί, ναί, θαρρῶ πῶς καὶ...

Φ.—Ἄς τοὺς σφυρίξω δρὸ φοραῖς γὰρ νὰ μὲ κατα-
Π.—Μᾶς ἤκουσαν...

Φ.—Ἐμπρὸς λοιπὸν καὶ τράβα ἔγινε...

ἔτσι ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, νὰ τὰ σου φράξω...

νὰ κλέβῃς πάντα καὶ παντοῦ καὶ εἰν' εὐκόλως...

μὰ ἔγινε μόλα ἡγήγορα καὶ μίαν ἔγινε λίσσα.

Π.—Νά! νά! οἱ Ἀγγλοὶ ἔρχονται καὶ σβύνει τὸ φῶς.

Φ.—Τοῦ Διογένοῦς ἀναψε ἀμέσως τὸ φανάρι...

καὶ εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς δῶσε το πρὸς δόξαν τῶν ἑλ-
γὰ νὰ φωτίσουν μὲ αὐτὸ τὸ σκοτεινὸν Λονδίνο.

Π.—Εἰς ποῖον μαῖρον ἐγκλημα, μωρέ, μὲ παρασύρει;

Φ.—Μὴν εἶσαι τόσο μπόσικος καὶ τόσο κακομοίρη;

καὶ ἄκουσε τὰ λόγια μου ἂν θέλῃς νάχῃς σάλα...

μὰ σία καὶ ἀράξαμε εἰς τὴν Λειψοκουτάλα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Παππαϊωάννου, τοῦ πρώτου ἀνατόμου,
σοφὴ ἀνατομία μ' εἰκόνας ἐξεδόθη,
ἐφόδιον σπουδαῖον τοῦ καθενὸς ἀτόμου,
καὶ οὕτω πῶς μεγάλον κενὸν ἀνεπληρώθη.
Τὴν συνίστῃ εἰς ὅλους, εἰς ἰατροὺς καὶ μὴ,
μεγάλον τὸ βιβλίον, μικρὰ δὲ ἡ τιμή.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅσῃν σπῆται μου ἀνέστη,
ὅσῃν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δρὸ ὅσῃν λάδι, τρεῖς ὅσῃν ξύδι.

μὲ Χημισίον, μὲ μίαν μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μίαν χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.